

ಸಮಸ್ಯೆ ಇರುವುದು ಆಹಾರದಲ್ಲಲ್ಲ, ಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ!

ಮಾಂಸಾಹಾರ
ಮತ್ತು ಸಸ್ಯಾಹಾರಗಳ
ಪರ-ವಿರೋಧವಾಗಿ
ಮಾತನಾಡುತ್ತ,
ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಿರುಕು
ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.
ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೊಗೆ
ಮತ್ತು ಹಗೆ ಎರಡೂ
ಹೇರಳವಾಗಿದ್ದರೂ
ಊಟದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ
ಮಾತ್ರ ಅಹಿಂಸೆಯ
ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.



ಈಶ್ವರ್

‘ಆಹಾರದ ಪ್ರೀತಿಗಿಂತ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ’ ಎನ್ನುವುದು ಐರಿಷ್ ಲೇಖಕ ಜಾರ್ಜ್ ಬರ್ನಾರ್ಡ್ ಷಾ ಅವರ ಮಾತು. ಆಹಾರದ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನುವುದು ನಾವು ತಿನ್ನುವ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾದುದಲ್ಲ. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನವರು ತಿನ್ನುವ ಆಹಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡ ನಮಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿರಬೇಕು. ನೆರೆಹೊರೆಯವರು ತಿನ್ನುವ ಆಹಾರ ನಮಗೆ ಒಗ್ಗದೆಹೋದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರೀತಿಸದೆ ಹೋದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಇತರರ ಆಹಾರವನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಿಯಾದರೂ ನಮ್ಮದಾಗಿರಬೇಕು. ಅಂಥ ಮನೋಭಾವ ಸಾಧ್ಯವಾದಾಗಷ್ಟೇ ಮನುಷ್ಯ ಮನುಷ್ಯರ ನಡುವೆ ಪ್ರೀತಿ ಅರಳುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋದಲ್ಲಿ, ಸೌಹಾರ್ದ, ಸಹಬಾಳ್ವೆ, ಸೋದರತ್ವ, ವಿಶ್ವಮಾನವ ತತ್ವ, ಮುಂತಾದ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ ಬಣ್ಣದ ಹೇಳಿಕೆಗಳಾಗಿಯಷ್ಟೇ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ.

ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೊಟ್ಟೆ ಕೊಡಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಎನ್ನುವ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಚರ್ಚೆ ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಆಹಾರದ ಬಗೆಗಿನ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ, ಕೀಳರಿಮೆ ಮತ್ತು ಕೀಳು ಭಾವನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಿದೆ. ಮೊಟ್ಟೆ ಮಾಂಸಾಹಾರವಾದುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಕೆಲವರ ಪಾಲಿಗೆ ಸಲ್ಲದು. ಕಾಳು ಹಾಗೂ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಮೂಲಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪೌಷ್ಟಿಕಾಂಶದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ವಾದ. ಮೊಟ್ಟೆಯ ಪರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವವರು ‘ಆಹಾರದ ಹಕ್ಕು’ ಕುರಿತು ವಾದ ಮಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸುಲಭ ಬೆಲೆಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುವ ಹಾಗೂ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಆಹಾರ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಅಗತ್ಯ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಚರ್ಚೆಗಳು ಯಾವ ತಾತ್ವಿಕ ಕೊನೆಯನ್ನೂ ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಚರ್ಚೆಗಳು ಮಕ್ಕಳ ನಡುವೆ ಭೇದಭಾವವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತವೆಯೇ ಹೊರತು, ಅವರ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಪೂರಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಬಗೆಯ ಆಹಾರ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಿತವೆನಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೀಡುವ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಅದರ ಲಭ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಪೌಷ್ಟಿಕಾಂಶಗಳ ಆಧಾರ ಆಗಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಥವಾ ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಂಶಗಳಲ್ಲ.

ಮೊಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಹಣ್ಣು-ಹಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಬೇಕೆನ್ನುವುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳೇ ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ, ಎರಡೂ ಬಗೆಯ ಆಹಾರ ಒಂದೇ ಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುವಂತಿರಬೇಕು; ಯಾರಿಗೆ ಯಾವುದು ಬೇಕೋ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಚೌಕಾಸಿ ಸಲ್ಲದು.

ತಿನ್ನುವ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಉಚಿತ ಅನುಚಿತಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗೆರೆ ಎಳೆದಂತೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ವಿವೇಕದ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೆ ಯಾವುದು ಒಗ್ಗುತ್ತದೆಯೋ ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ಸಾಮಾನ್ಯಜ್ಞಾನ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ, ಆಹಾರದ ಬಗೆಗಿನ ಚರ್ಚೆಗಳ ನಿರರ್ಥಕತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ‘ಮೂರ್ಖರು ಮಾತ್ರ ಮಾಂಸ ತಿನ್ನಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಸತ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾಂಸ ಮತ್ತು ಸಸ್ಯ ಯಾವುದು ಎಂದು ಯಾರು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಬಹುದು? ಸಸ್ಯಾಹಾರಿಯೋ ಮಾಂಸಾಹಾರಿಯೋ? ಪಾಪ ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು?’ ಎನ್ನುವ ಅರ್ಥದ ಗುರುನಾಣಕರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿನ ವಿವೇಕ ಎಲ್ಲರದೂ ಆಗಬೇಕು.

ಆಹಾರ ದೇಹಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ನಾವದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅನಗತ್ಯ ಚರ್ಚೆ-ವಿವಾದಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಮಾಂಸಾಹಾರ ಮತ್ತು ಸಸ್ಯಾಹಾರಗಳ ಪರ-ವಿರೋಧವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ, ಆಹಾರದ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಿರುಕು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೊಗೆ ಮತ್ತು ಹಗೆ ಎರಡೂ ಹೇರಳವಾಗಿರುವ ದಿನಗಳಿವು. ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅಹಿಂಸೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಉತ್ತುಕರಾಗಿ, ಊಟದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅಹಿಂಸೆಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇವೆ. ಈ ವಿರೋಧಾಭಾಸದಿಂದ ಹೊರಗೆಬಂದು, ನಮಗೆ ಒಗ್ಗದ ಆಹಾರವನ್ನೂ ಗೌರವಿಸುವ ನಡವಳಿಕೆ ನಮ್ಮದಾಗಬೇಕು. ನಾವು ಒಬ್ಬರ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೀಳಾಗಿ ಕಂಡರೆ, ನಾವು ಉಣ್ಣುವುದನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಕೇವಲವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಮನುಷ್ಯರ ನಡುವೆ ವೈವಿಧ್ಯ ಇರುವಂತೆ ಆ ವೈವಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹುತೇ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ, ಆಹಾರದಲ್ಲೂ ವೈವಿಧ್ಯ ಹಾಗೂ ಬಹುತೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ವಾಸ್ತವವನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಮಾಂಸಾಹಾರ-ಸಸ್ಯಾಹಾರದ ನಡುವೆ ಸಂಘರ್ಷವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆಹಾರ ಮನುಷ್ಯರ ನಡುವೆ ಒಗ್ಗಟ್ಟು ತರಬೇಕು. ಆಹಾರದಿಂದ ಆನಂದ ಮತ್ತು ಸೌಹಾರ್ದ ಉಂಟಾಗಬೇಕೇ ಹೊರತು ವಿರಸವಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಆಹಾರದಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಮನಸ್ಸುಗಳ ನಡುವೆ ವೈಮನಸ್ಸು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದಾದರೆ, ಅದು ಆಹಾರದ ತಪ್ಪಲ್ಲ - ಮನಸ್ಸು ಜಡ್ಡುಗಟ್ಟಿರುವುದರ ಸಂಕೇತವದು.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.